

om den Velgørenhed, som den Grevinde, den Hofjægermesterinde og den Baronesse have udvist overfor Sognets fattige Beboere. Der er meget Snobberi til, men af alt Snobberi synes jeg ikke, der er noget mere meningsløst end det, et saakaldt radikalt Blad, tilmed et social-radikalt Blad, lægger for Dagen ved ved enhver Lejlighed at snobbe og krybe for Lensadelens Damer. Hvis der er noget, der i Almindelighed ikke er Grund til at krybe for, paa en enkelt Undtagelse nær — jeg taler f. Eks. ikke om Hofjægermesterinde Howden-Rønnenkamp —, saa er det sandelig Adelens Damer. At de give en Pakke med Madvarer til 2—3—4 Kr. til en Lejehusmandsfamilie, er i Virkeligheden den rene Komædie. Hvis de betalte Mænd og Kvinder for deres Arbejde, som de skulde, saa vilde disse jo ikke behøve de 2—3 Kr., det er derfor ikke værdt at tale om. Nej, vil man nævne dem, der virkelig udvise en betydelig Velgørenhed overfor de trængende, skal man ikke gaa derhen, saa vil jeg f. Eks. sige, at der er en stor Del af den danske Landbostand — ikke alle, for der er Tusinder af danske Bønder, som ikke tage imod et Feriebarn —, der i Virkeligheden yder den største af al Hjælpsomhed her i Landet, nemlig den, som en Mængde store og smaa Bønder, ogsaa Husmænd, udvise overfor fattige Børn fra vore Byer ved at tage dem ud paa Landet i Ferien og give dem Mad og i mange Tilfælde Klæder. Jeg kender Hjem, hvor disse Børn møde Aar efter Aar, og alle disse fattige Børns eneste Længsel og Haab gennem alle Aarets Graavejrsdage er: Bare han eller hun kan komme tilbage til Gaardmanden eller Husmanden, hvor han eller hun var i Fjor. Det er et betydeligt Offer, her bringes. Saa er der ogsaa de fattiges egne Bidrag, Arbejdernes Bidrag, og saa findes der naturligvis spredt omkring i Over- og Middelklassen en Mængde, der yde vel. Men der er ingen Mening i at give sig til at rose baade ved den ene og anden Lejlighed de rige og fornemme i Samfundet for den Velgørenhed, de lægge for Dagen.

Nødtilstanden illustreres foruden ved de Citater, jeg har nævnt, efter min Mening ganske træffende ved, hvad der f. Eks.

er oplyst i et andet Nummer af „Berlingske Tidende“, hvor det meddeles blandt mange forskellige Oplysninger om fattige Hjem, at ude paa Vesterbro bor der 3 gamle fattige Søstre, der i et og alt modtage i Alderdomsunderstøttelse godt en Krone daglig til Brændsel, Føde og Klæder. Nu samler „Berlingske Tidende“ ind til disse 3 gamle Søstre, ligesom de gjorde i Fjor, og det viser jo egentlig Omfanget af den sociale Nød, at ikke en Gang de, der faa Hjælp af det offentlige, kunne klare sig, uden at private træde til. Dette demonstrerer tydeligt, hvor ganske haabløs Kampen er for alle de fattige og ikke mindst for Enkerne for blot at faa den mindste Smule Hjælp. I disse Dage og i de kommende Dage staar der en fortvivlet Kamp og Konkurrence mellem de nødlidende og trængende om at komme først. Ærede Medlemmer kende en Statue, som den dansk-amerikanske Billedhugger Poul Gelert har modelleret; saa vidt jeg ved, er den rejst i Chikago, og den forestiller en Arbejder, der i sin højre oprakte Haand har en Arbejdsseddel, det er en Seddel, der giver Anvisning paa en Dags Arbejde, og omkring ham og op ad ham er Mænd, Kvinder og Børn, som kæmpe for at fraviste ham denne Seddel, der giver ham Ret til en Dags Arbejde. Den samme Kamp finder Sted her i Byen og ude omkring i Byerne, overalt i hele Landet. Man kæmper for at faa Arbejde, man kæmper for at faa et Maaltid Mad, der staar en bitter Kamp. De fattige Børn slaas paa Næverne, naar de staa udenfor de velgørende Kontorer og inde i Kontorerne, hvor de komme blot for at faa Mad for at blive mætte. Vi have Mad nok, de behøve ikke at sulte. Her er Bjerger af Flæsk, Kød, Smør og Brød. De sulte alligevel, og vi vide, de sulte.

Til Trods for, at man nu maaske, naar Juleindsamlingerne ere over, mellem Jul og Nytaar i de Blade, som have indsamlet, vil sige, at de ere blevne hjulpede, at der er kommet saa og saa mange Penge ind, at København viste sig igen at være Byen med det store Hjerte, er Sandheden alligevel den, at selv i Juledagene er der Mennesker, som sulte, selv i Juledagene vil der være Børn, som dø af Sult! Spørg vore Læger. Spørg de sagkyndige, dem,